במקום מעות / דמי חנוכה

חנוכה. אנטיוכוס הרשע. תישעה ימי־חופשה מבית־הספר. סופגניות מתוקות. מכבים גיבורים. ביקורים אצל חברים להדלקת־נרות משותפת. לביבות תפוחי־אדמה. מעוז צור ישועתי. גשם, והרבה מתנות לילדים שלנו ושל החברים והקרובים. כל שנה אותו הסיפור. אחרת זה לא היה נקרא חג, ולא מסורת.
אז כמו בשנים הקודמות, מדור זה עדיין מאמין שספרים הם המתנה הנכונה לילדים. גם לגדולים.

איש הזמן

ספר שירים. שירי חגים ועונות. כמו למשל:

אני איש־זמן
שלא רואים.
על צווארי
יש שרשרות
של רגעים.
כל רגע של
שימחה קטנה
הופך אצלי
להיות פנינה,
אותה אני משחיל
על חוט –
שלא תלך לי לאיבוד.
והימים העצובים
שלפעמים פוקדים אותי,
למרות שהם
אינם טובים –
גם הם חרוז בשרשרתי.

לילדים שאוהבים שירים. איש הזמן מאת עדולה, ציורים יוסי וקסמן, הוצאת מסדה.

ספר שירי אמא אווזה

אולי מישהו יודע מהו הקשר בין השיר האמריקאי ינקי דודל ושירה של נעמי שמר הכל בגלל מספר קטן?
לא נכון!
מקורם של שני השירים בספר אמא אווזה, ספר שירי־ילדים, שכל־כך שייך לתרבותיות של העמים דוברי־האנגלית, עד שהרבה משמות הספרים, המחזות, והשירים המפורסמים הם ציטטות ממנו.
ספר מלא שטויות, במובן הכי משגע של שטויות. סוג של ספרות־ילדים, שאי אפשר לדעת מי נהנה ממנו יותר, הקטנים או הגדולים. חבל שהיום כולם כל־כך רציניים, ולא מרשים לעצמם להשתגע כמו באמא אווזה.
התרגום לעברית, שנעשה בידי אורי סלע הוא נפלא ממש, והציורים של ארנולד לובל — תיראו בעצמכם. חגיגה גדולה הספר הזה. אמא אווזה, נוסח עברי אורי סלע, איורים ארנולד לובל, הוצאת מודן, 24 שקלים.
כדאי!

מעשה בשקית

סיפור מקסים בחרוזים, על ילד שברחה לו השקית ברוח וקורות המירדף שלו אחריה. שפה עשירה מאוד, רהוטה, ברורה ובשום אופן לא מתיילדת.
ציורים בלתי־רגילים של שלומית זהר. אני הייתי עושה מכל אחד מהם תמונה. מעשה בשקית מאת מיריק שניר, איורים של שלומית זהר, הוצאת שבא.

זהו זה

ספר וקלטת. 22 משירי־הילדים הידועים ביותר של אהוד מנור. זהו זה, אין לי כסף, ילד רע, הבטחה, גלי, אחותי הקטנה ואחרים. בעברית, באנגלית, ובעברית באותיות לטיניות.

למשל:
ACHOTI HA-KTANA, או IMA
MAVTICHA VE-SAVTA MEKAYEMET
למה? רוצים למכור לחו"ל.
בקלטת: ציפי שביט, גידי גוב, יהודית רביץ, מתי כספי, נתנאלה ואחרים.
זהו זה מאת אהוד מנור, איורים יעל בדרשי, הוצאת ישרא־תו.

אריה ושמו ישראל

סיפור נחמד על האריה ישראל (שרוליק), שהיה קצת פילוסוף, קצת חולמני, קצת אוטיסט. בקיצור אריה חריג במערכת, ואיך הוא הוכיח לחבריו האריות שלפעמים המוח יותר חשוב מהכח.
יופי של ספר ואפילו — המילה הזאת שאני שונאת — חינוכי.
אריה ושמו ישראל. כתבה וציירה מירה וינשטיין, הוצאת מודן, 18 שקלים.

הבובה הכי הכי

סיפור על הילדה שרון, שהלכה עם אמה לחנות־צעצועים כדי לקנות בובה ליום־ההולדת.
הראו לה בובות נפלאות. כאלה שיש להן שיער ארוך שאפשר לסרק. אחרות שיש להן ריסים ארוכים והן עוצמות עיניים. בובה אחת שאומרת „אמא", ובובה שעושה פיפי, ובובה ששרה שירים, ובובות שיש להן בגדים יפהפיים.
מכל אלה בחרה שרון בובה קרועה ובלויה, שהיתה זרוקה על מדף עצובה וגלמודה.
ממש דיינסטי לילדים. לא אמין, אבל אפשר לבכות.
הבובה הכי הכי מאת סמדר שיר, ציירה ליאת בנימיני אריאל, הוצאת מודן.

ריתמיקה

ארבעה ספרים בסידרת קרא ושמע בליווי ארבע הקלטות, המיועדות, בעיקר, לגני־ילדים. הספרים משחקצב, טיף־טף־תוף, חנוכף, וחנינן, נכתבו בידי אריאלה סביר־מצליח, גם הלחנים הם שלה.
בכל ספר כמה שירים, וביניהם הצעות לפעילות הילדים בגן. בצד אחד של העמוד מופיע השיר:
הנה פטיש,
הנה מסמר,

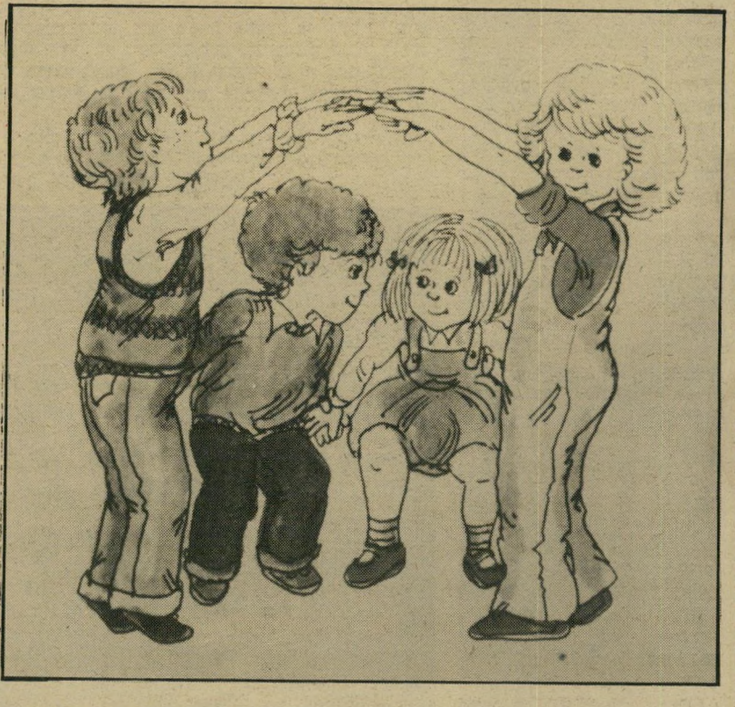

אני בונה
סוכת־פאר.
ובעמוד ממול הצעות לפעילות:
א. לאחר הגיית המילה „פטיש" מקישים על הריצפה שתי הקשות במקל אחד.
ב. לאחר הגיית המילה „מסמר" מקישים שתי הקשות במקל השני. וכך הלאה וכך הלאה.

סוף־סוף קיבלתי הסבר מדוע שני בני לא יכולים לשבת כמו בני־אדם ולשיר יחד, אלא תמיד מלווים אותו בתנועות־ידיים ורגליים מצחיקות. אולי מישהו באוניברסיטה או במחלקת־החינוך החליט שזה טוב להתפתחות הילדים.
חנינן, משחקצב, טיף־טף־תוף, חנוכף, מאת אריאלה סביר, הוצאת ישרא־תו, 13.70 שקלים.